

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XVII бр. 3 (1452) Търново, четвъртък, 5 януари 1961 г. Цена 20 ст.

ЗА ОЩЕ ПО-ДЕЙСТВЕНА АТЕИСТИЧНА ПРОПАГАНДА

През изтеклата година в много от селищата на окръга с помощта на лектори от София, от окръжния център и с местни добре подготвени другари бе извършена широка разяснителна работа против вредните религиозни предрасъдци, вярвания и обреди. Състояха се вечери на въпросите и отговорите на атеистични теми в Свищов, Ясеновец, Полски Тръмбеш и други места. Освен това, цялата лекционна пропаганда бе насочена и към разсейване на мрака и заблудата, в които религията хвърля хората. Един от въпросите на състоялата се в края на годината в Търново окръжна теоретическа конференция по комунистическото възпитание на трудещите се, бе и борбата против религиозните предрасъдци, явяващи се спирачка по пътя на ускореното икономическо развитие на страната.

Голям интерес, който предизвикват особено вечерите на въпросите и отговорите на атеистични теми, потвърждава колко актуален е проблемът за борба против религията.

Та нима и сега религията не нанася поражения не само върху душата на хората, но и върху техния живот? Спомнете си умрялото миналата година в Търново дете Красимира Ванска, жертва на религиозната заблуда на основните родители — сектанти (петдесатници — тинчевисти)! Да не изброяваме случаите, когато, вместо медицинска помощ, религиозните и невежи хора търсят помощта на поиска молтва или на „чудотворни“ икони.

Но само това ли? А големата обществена вреда, която религиозните предрасъдци нанасят? Малко ли трудови хора отклоняват от труд религиозните празници, обреди и вярвания? Примери ни поднася ежегодно месец януари с многобройните си религиозни празници.

И всичко това се отразява върху още по-бързия разцвет на Родната, върху по-бързия темп на повишаване жизненото равнище на народа.

Не случайно Карл Маркс нарича религията опиум за народа. По-точно определение от това не може да има. Нима вярващите не приличат на наркотиците, които не могат да живеят без опиум? И както е трудно излекуването на наркотиците, не по-малко трудно е освобождаването на вярващите от лапите на религията.

Най-добрият лек — това е широката просветна работа, това са научните знания, запознването с огромните постижения на науката, които рушат жалките религиозни представи, подриват мита за някъкъв бог, вдъхват вяра в силите на човека, на неговия разум.

Знаменитият поет В. В. Маяковский е изрекъл:

„Не, ние няма
да изучаваме
свещените писания
под поличната цалка.
Ние земята
ще овладеем
с лъчите на космографията
и алгебрата.“

Пророческите слова на поета се сбъдват. Светските хора осветяват днес все по-ярко светата с космографията и алгебрата. Те откриват космоса за човека и развенчаха мита за „всемоощния бог“.

Разпространявайки тези и други научни постижения сред трудещите се, изяснявайки им търпеливо и постоянно икономическите закони за развитие на обществото, без да оскърбяваме религиозното им чувство, ние ще подриваме с още по-голям успех устоите на религията.

За откриване на трудещите се от държавата могат и трябва да допринесат отечественофронтските, комсомолските и професионалните организации. Хората обичат да ходят на екскурзии, да се повеселят, да общуват помежду си. Това от давна са разбрали свещениците и не случайно организират екскурзии по манастирите, насърчават църковните обреди, чувстването на именните дни, курбаните, водосветите и т. н. Защо политическите и масовите организации да не се заемат с организирането на екскурзии на красивата родна страна, на народни сватби, кръщавки и погребения, на чествуванията на рождени дни на своите членове? Където така се поствява, резултатите са много добри.

Та нима за това няма доказателства? В резултат на десетилетна разяснителна работа от страна на партийната организация в с. Дъскок няма вече пол и нийко не търси църквата. Там са създадени нови традиции при венчавки и погребения. И хората в селото си живеят много по-добре без пол и без бог. И нови, добре обзаведени къщи, и около петнадесет леки коли и все по-благотворно село.

Броят на вярващите в бога все повече намалява, но в битка на хората остават някои вредни предрасъдци, които пречат, дърпат назад. Борбата против тях предрасъдци и против религиозните вярвания и обреди не бива да отслабва а да се засилва. Все по-действена следва да става атеистичната пропаганда, като се търсят нови и използват старите изпитани форми.

Руският ли успешно религиозните предрасъдци и вярвания, ние руски сериозни багнери по пътя на ускореното икономическо развитие, ние създаваме условия за още по-радостен и щастлив живот, живот без бог и господар.

Времето каквото отнесе, назад го не връща! От първите дни на работа в предприятията, на строежите, в полето и фермите!

Първи успехи

— първи радости

Ние изпатихме старата година с голям багаж. Това бяха нашите големи трудови успехи. Вдъхновени от тях, още в първия ден на Новата година ние до един се явихме на работа по разширението на ДИП „Балкан“ — Търново.

Първият работен ден на новата година се оказа твърде спорен. Ние вече подготвихме седмата плоча на сушница за отливане на бетона. Подзидахме и довършихме седмото стълбище. Направихме мост-съединение на бандерата с плочата. Завършихме и кофража — пети за кумина на сушката. В работата се проявиха другарите П. Грозев, Ил. Дешков, Б. Добрев и др.

В последните дни на старата година завършихме и предадохме за експлоатация два ратилника. В тях сега насипват мокрия ечемик, от който след време ще произведат прочутото търновско пиво.

Успехите ни от първия ден на годината са радващи. Ние ще се стремим и напред да запазим званieto „Бригада за образцов социалистически труд“.

Станьо Димитров,
бригадир

Сред градинарите — ентузиазъм, при животновъдите — колебание

Едва ли някой друг отрасъл в Драгановското кооперативно стопанство има таква дълбока традиция, както зеленчукопроизводството. Затова не е чудно, че през миналата година със зеленчукови култури бяха засети 5,800 декара, а само от 1,030 декара в касата на стопанството постъпиха 4 милиона лева.

Тези добри резултати се дължат на упорити труд и голямото умение на драгановските градинари. Тази година от зеленчукопроизводството се очаква още повече. Зимните месеци са напрегнати, защото подготвителните работи се извършват сега, а има ли добра предварителна подготовка и резултатите са добри.

Всеки ден в градините на стопанството излизат по 130—140 души. Едни от тях извозват оборски тор, други плетат рогозки за парниците, трети извършват пердетата за оранжерии.

Ръководството на стопанството е проявило находчивост при разрешаване на въпроса за парниковите каси. Старите каси, които трябва да се подменят, и тия, които не достигат, ще

Особено оживено е в канцеларията на стопанството в с. Михалци. Когато от счетоводството съобщиха, че възнаграждението средно на работоспособен кооператор е 7,740 лева, в очите на хората проблесна радост.

— Добре е — думаша някои. — Щом при тази недобра родитба на лозята получаваме със 170 в повече, догодина сигурно значително ще увеличим доходите си.

Затова сега в зеленчуковите градини кипи усилената работа.

Вести от кооперативните стопанства

С добро запоминка старата година кооператорите от село Морава. Срещу труда си те получават средно по 7,750 лева възнаграждение, или близо два пъти повече от 1959 г.

Кооператорите от Павликениското стопанство знаят вече какво е възнаграждението на труда им през 1960 година. По 6,108 лева ще получат всеки работоспособен кооператор срещу 3,203 лева през 1959 г.

С какво кооператорите от ТКЗС — Полски Сеновец се запомнят изминалата 1960 година?

Преди всичко с многото усилия за увеличаване на селскостопанската продукция и в широките крачки, които направиха в развитието на животновъдството. Но през лятото релата преодойде и чет от труда на усърдните кооператори отиде на вятра. Въпреки това природно бедствие, за 1960 година кооператорите получават средно по 7,257 лева.

С доноаски въглища

За Горнооряховското жп управление само през първото тримесечие на т. г. ще бъдат доставени 65,000 тона доноаски въглища. Те ще бъдат използвани от локомотивите на депото. Вече пристигна първите 250 тона светски въглища. Те се посрещат с голям интерес от локомотивните бригади на депото. Направени са и първите пробни гътувания.

На 2 януари 1961 година локомотивната бригада на Иван Байчев извози влак 201 от гара Горна Оряховица до Плевен, без да чисти огъи по гарите. От Горна Оряховица до Плевен, без да чисти огъи по гарите, те. От Горна Оряховица до Плевен, без да чисти огъи по гарите, те. От Горна Оряховица до Плевен, без да чисти огъи по гарите, те.

Досегашните опити показват, че въглищата са много по-калорични от употребяваните досега и се избягват десетки минути за чистене на огъи по гарите. За пропътуване на едно и също разстояние сега са необходими 2—3 пъти по-малко количество въглища. Трудът на локомотивните машинисти и огъири е чувствително улеснен.

А. Кръстев

Направиха си път

Балканските села Големани и Малчевици, Килларска община, са свързани вече с магистралата „Ханнобаза“. Половината от този път бе шосиран преди три години, а останалата част беше остър калдаръм. Двамата от тази част беше крайно затруднено, особено за моторните превозни средства.

Със средствата от самооблагането и с труда на населението в края на миналата година пътят бе завършен. През есента бяха доставени и нагрозени камъните, започна валериането на пътя. Всеки ден излизаша много хора да обслужват валика, да разстилат чакъла. Населението даде допринос и още по пет доброволни трудови дни.

На обекта се виждаха такива стари хора, като Васил Т. Колев, Пенчо Недялков, Недялко Драгиев, Кина Димова, Мария Байчева и други.

Бяха направени 300 куб. м. пътни окопи, оформени 2,000 кв. м. пътни банкети, превозени 500 куб. м. камъни.

Голяма е радостта на трудещите хора от новата придобивка. Тя е плод и на техния труд.

Ст. Дончев
Ст. Цонев

ОТЧЕТОХА СЪРЪВНОВАНИЕТО

Отчетоха съревнованието за 1960 година и кооператорите от ТКЗС в с. Асеново.

Първото място заема бригадата на Йордан Радков, която получава награда 1,000 лева. На второ място с кооператорите от бригадата на Иван Цветков.

За 1961 година асеновските кооператори обещава да работят за още по-големи трудови победи в селското стопанство.

Петър Ив. Петров

ПЪРВИТЕ ПИЛЕТА

Добре се подготвиха за лопилната кампания работниците от лопилницата в с. Овча могила. Навреме заредиха лопилниците с качествени яци и от няколко дни се радват на първите излюпени пилета.

Кооперативното стопанство в с. усилената подготовка за настаняване на ранните пилета. Помещениата са затоплени, определени са птичарки и днес-утре ще се приемат първите 2,000 пилета от порода крестооска „Легхорн по Родайланд“.

Ив. Денев, дописник

С мечтите на героя ще творят

☆ ТЪРЖЕСТВО ВЪВ ВНВУ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ ☆

Вълнуващи, изпълнени с много трепет, мигове преживяха вчера школьниците от 47 класно отделение при ВНВУ „Васил Левски“ в Търново. Отскоро тяхното дружество носи името на пламения пост-партизанин Христо Козлев. И ето днес при тях са дошли скъпи гости — другарката на героя Труфана Козлева и неговите верни яци — Димитър Майстор и Михо Трифонов.

Нивта школьниците не ще забравят този миг — пред тях са

хора от ония, които изнесоха на плещите си борбата с кръвожадния фашизъм, които в дните на черната реакция не унизиха.

— Ние хранихме голяма надежда, вярвахме в нашата победа. И тая вяра ни крепише и в най-тежките моменти, казва другарката Козлева.

С вълнуващи думи тя разказа за живота на своя другар, издържан още от малък с дарство, с богата мисъл. С малко жар, с героизъм той е

отстоявал делото на Партията и никога не му е изменил.

Спомени за един от първите, които посеща тежката нелегална борба в нашия окръг, разказа и другарят Димитър Майстор.

— Неговата искреност, сърдечност, откровеност му поглед бързо завладяваха хората. Бремената тогава бяха страшни. Но Христо Козлев бе любим гост. За него портите бяха отворени винаги.

За последните мигове на живота на смелия син на народа

разказа бай Михо Трифонов. Произведени са неговите думи. Не може да говори спокójно той за тоя, който живя в умрята като революционер.

Старият ятак призова школьниците никога да не забравят делата на героите, дали живота си за свободата на народа.

И младите войни не ще изменят на идеалите на най-добрия син на народа — поста Христо Козлев. Те с крилето му ще летят, с мечтите му ще творят.

Млади от новите модарни магазини на „Наркооп“ на улица „Васил Левски“ — Търново

На страницата са поместени материали на атеистични и педагогически теми, за политическата просвета, за културно-масови прояви, за бита на хората.

Село без поп

То е сравнително ново — от 1879 година българско село. — Земата е хубава, работите й добре всичко — раждат — казали турците и си отишли в Анадола.

За 2-3 години дъркотчани единни и силотени, построили училище и черква.

С мерак строихме — ми разказва преди години столетникът дядо Марко.

За малко била радостта от многоочакваната свобода. Отново мизерия и нищета, икономически гнет и експлоатация. — Из кой път сега? — запитали се селяните.

Учителите и свещеникът Петър Драганов, доборник от четата на Бачо Киро и поп Харитон, в една октомврийска вечер на 1887 година полагат основите на народното читалище. Достават прогресивна литература, откриват вечерно училище.

Студен декемврийски ден. Било 1896 година. Млад стрелен и енергичен мъж, с черна коса и широкопола шапка идва в селото. Бързо се разпознава социалистът Никола Габровски от Търново, който говори в читалището. Читалищата се оказали тясна да побере всички. Отворили вратите и прозорците, Габровски говорил красноречиво и вдъхновено за братство, равенство и свобода, против експлоатацията и религиозните заблуди, за нов обществен строй — без мъки и беднота.

Същата вечер в селото се образува група на социалдемократическата партия.

От тази мразовита вечер народното читалище и партийната група системно и упорито изписват чрез сказки и беседи по е наука и религия, материя и дух, причини за глад

и шумни и весели са парисенските вечери. Особено се спомогат се приберат хората от полето и пътят по улицата към кинополюсната, пред кръжмата. Събрани на групи, те разговарят, смеят се, коментират. В очите на всекиго се четат скромното желание да чуе нещо или да побеседва.

В една такава вечер реших да посетя самодейния колектив на певците при читалището в село Карансен.

Отидох в клуба. Още от вратата няколко цифра очи ме накараха да се смутя и седна в дъното на салона. Откъдето се виждаше най-добре. Ръководителят на хора Бето Трифонов Бетов не забрави да се пошегува:

— Донякъде си изглежда, да гишеш за нас, а? Е, ниши, но не сме чак толкова заслужили! От сто и двадесет души користи гледай колко са дошли!

Но ръководителят, всъщност, нямаше право! В салона вече бяха се събрали към двадесет хористи, а идваха и други. След малко пристигнаха и мъжете. Жените насядат по столовете, оживено разговаряха. Между тях имаше кооператорки, млади момичета и мъже. Тук беше и възрастният учител, вече пенсионер, Иван Бейков. Дойдоха учителът Томов, младият учител Куцаров, главният счетоводител на МТС Гергил Петров, управителят на аптеката Илия Стоянов, акушерката Евгения Шабова, Янко Марев, и още много други. Не би стигнала мястото да изброявам всички. Това бяха все хора, служители или ръководители, които не спяха времето си. Не гледаха на обществената дейност като на нещо чуждо, а се гордееха с онама малко нещо, което даваха от себе си, за да горят пламъкът на културния живот в селото.

Не напразно нителентите бяха начело. Техният личен пример увличаше — водеше и направляваше. Но къде бяха младежите? Енергичните млади хора на Комсомола? Онези, които се срещат вечер по тъмните улици на селото, по дансинга, или киното. Те не бяха тук! Те смятаха за унижение да се включат в култур-

ните и обществените живот из селото. Смятаха за обидно да показват себе си пред публиката в никакъв си самодесен битов хор.

За това разбира се, селският комитет на Комсомола има думата.

То и без тях, работата вървеше, но защо да не бъде още по-добре?

Само след десет минути в салона вече имаше достатъчно хористи, за да започне репетицията. Ръководителят Бето Бетов взе акордеона, хористите се подредиха и скоро в салона екнаха звъните им гласове. Чисти и ясни, те полетяха над площада, губейки се в тишината декемврийска вечер.

Пееха солистично! Каква звучна мелодичност и дивна красота имаше в техните вежни гласове! Тако подемаха

Тодор ЛАТИНОВ

Не са някогашните

След Балканската война 1912-1913 г. в Бяла черква те бяха десетина семейства и живееха в землища до брега на река Росица. Там по цели дни работеха корита, арестона, лъвци и други дървени предмети. Жените им кохеха с по една голяма торба да „търгуват“ и просят из селата. Мъжете през „свободното“ си време работеха на по-замислените селяни — а децата им още от малки ставаха чирачета.

Така щеше да протича и досега техният нещастен живот, ако не бе изгрял и за тях Денят на свободата. Постепенно, макар и бавно, се изменя техният бит. Народната власт включи техния квартал в рамките на регулационния план на селото — определиха им се и дворни места — разшириха бе електрическата мрежа и сега почти всички имат електрическо осветление. Водоснабдяване се кваталът.

Сега те са около 600 души. Много от тях станали членове на стопанството. Други работят в двете ципелни фабрики, трети като каруцари и работници в „Пренос-превоз“. Вече никой не можел да види без работа. И не само това. Почти всички държат домовете си чисти и хигиенични. Измазват си къщите, сграждат ги. За пример им служи старият дядо Платко Димитров, който е на около 75 години. Неговите синове нееднократно са избирани за общински съветници. Много от тях са си набавили кровати, шкафове, печки и други домашни потреби. В домовете им има 22 радиоприемника и 16 радиоточки. С твърди уверения краиците вървят напред.

Янко ТЕНЕВ

В центъра на вниманието

Теоретическата конференция по комунистическото възпитание на трудещите се повдигна много възбуждащи въпроси и пред гражданите от пети квартали на град Свищов.

Много и хубави инициативи станали в квартала. На трудещите се бяха раздадени много книги, третирани въпроса за комунистическото възпитание. Жените туркини разглеждат на своя роден език произведения на Макаренко. Възвещават просветни знамена да занаят се досетиха на въпросите за комунистическото възпитание.

На открито партийно събрание се изнесе доклад „Да възпитавме честност, правдивост, колективизъм и другарство в хората на социалистическото общество“.

На друго събрание другари, посетили Светския съюз, разказаха за високите морални и патристични качества на съветските хора.

Пред агитаторите в квартала се говори за религията и нейното вредно влияние върху съзнанието на хората. Беше прочетена статията от „Отечествен фронт“ — „Трагедията на 18-те девойки“.

На просветни събрания в организациите на Отечествения фронт се разгледаха темите: „Семейството в социалистическото общество“. За проявите на престъпност при деца и възрастни и борбата с тях. Колективно беше посетен и филмът „Место на земата“.

Макар че теоретическата конференция вече се състоя, въпросите за комунистическото възпитание не са престанали да бъдат в центъра на вниманието на партийната и отечественнофронтовските организации в квартала.

М. Марчева

СЕМИНАР ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО НА ДЕЦАТА

МЯРАТА В РОДИТЕЛСКАТА ОБИЧ

Обичта, ласката и вниманието са много важна потребност за децата. Те възбуждат и повишават силите на детския организъм, правят живота на децата по-ярък и по-цветист. Лишаването от обич и ласка деца обикновено динелт, жиякът им не може да те че нормално.

Нищо не обличава така родителите с децата, както до-

ЩЕДРОТО СЪРЦЕ

НА КОМУНИСТА

че той е комунист и негов дълг е да работи с всички сили на поста, на който го е поставила Партията.

Трудна и отговорна е работата в кръжко. Има ли той, ленторът, знанията, необходими, за да разкаже силно и вълнуващо на своите нации за наука, кръжочници за героичното минало и настояще на международното работническо и комунистическо движение?

Но да им го разкаже по такъв начин, че всяка дума да пада на място в сърцата на слушателите и като искра да разпалва огъня на жаждата за повече знания. Да, той има сили да направи кръжко извор на знания, защото се подготвя добре.

Край мислите са насядали кръжочниците. В печката буют весело сухите дърва, по стениите играят червеникави отражения. В клуба е топло, уютно.

Слушателите са с различна възраст, но всички еднакво се стремят към повече и трайни знания.

Пропагандистът Стоянов започва лекцията. Всички жадно слушат. Редът се сменя на изпитани борби от германското работническо и комунистическо движение. Карл Либнехт, Роза Люксембург, Ернст Телман — съзвездие от герои. Слушателите потърпват от укус и неваист пред изстъплението на реакцията, пред претресващата картина на удавянето в кръв стачки, пред експлоатацията на детския и женския труд, мизерията и глада, касаниите на войните. Но в тази тъмнина от нищета и безправие звучи като нов твърдител непреклонен глас на работническото, грейва ярко като слънце комунистическата правда и пролетариатът под знамето на великото учение на марксизма-ленинизма поема пътя на борбата.

Слушателите ловят всяка дума. А пропагандистът Стоянов говори безспирно, говори с жар, раздава с щедростта на комуниста своите знания.

Н. ПЕТРОВ

редактор на многотиражката „Балванска бляк“

САМОДЕЕН ТЕАТЪР

Театралният състав при читалището в с. Драгичево представя с успех пиесата „Седемнайсетгодишните“ от Боан Болгар.

Предстои гостуване на колектива в селата Мерданя, Козарево и др.

Ст. Никол, дописник

Нови здрави народни традиции се създават. Те изместват вредните църковни обреди и внасят ново съдържание в бита на хората. Пред вас е снимка от сватбата на Кюлю Богданов Колев и Радна Донева Костадинова в с. Празда. Веселие и радост. И много народ. Младоженците не ще забравят никога този тържествен момент, в които, в присъствието на близки и приятели — на цялото село, се свързват за цял живот, без поп и без църква.

НА АТЕИСТИЧНИ ТЕМИ

От амвона на разума

— Както в миналото, така и днес религията проповядва застой и слепя покорност пред „божествените“ сили, великодушие към експлоататорските и реакционните елементи, оправдаващи злодеянията им с волята на бога, с последствията от митичния „възрожден“ грях или с моралното несъвършенство на хората.

Гласът на оратора в читалищния салон на квартал „Надежда“ плочи като камък — всяка дума е плесница по лицето на взелия преди това думата семинарист.

— Христовото учение е светло, възвишено — отбива удара с патетичен тон семинаристът и едва скривайки яда си и безсилието си, изхваща последното си оръжие: — То проповядва братство, равенство, любов между хората.

Но слабият, леко приведен напред мъж, който стои зад приличната на амвон трибуна, е опасен противник. Той знае еднакво добре и „Критиката на гостите програма“ от Маркс, и писанията на Поана. Преди да стане страстен проповедник на атеизма Йордан Николов е нийл сам библейски питати, увлечен и заслепен от техния измамен блясък. Братство... равенство... любов.

Зад фалшивата фасада на тези слова се крият не едно и две престъпни деяния, извършвани с благословията на църквата.

— Тя... именно църквата осъвети с кръста господен варварските изстъпления на разбойниците — кръстоносци. Тя пали омразата, ненавистта между хората, вдига брат срещу брат. Замазва острието класови противоречия с „равенство“ пред бога.

Семинаристът е опрян до стената. А свидетелите на този своеобразен дуел ръкоплескат неударимо на победителя — бившия възпитаник на духовната академия, а сега лектор в Дома на атеиста Йордан Николов.

От този амвон на разума, създаден преди година към Градския комитет на Отечествен фронт в столицата, звучи с пълна сила и гласът на нония секретар Богомир Босев:

„Всяко писано от философи, поети — ще се обядне! — Без бог! Без господари!“ — Господар ние наистина вече нямаме, но бог? — пита тихо, уплашена сякаш от думите му гражданка с прибран под черна забрадка коса.

Салонът зашумява. А там в дъното, дето са насядали младежите, някой дори се изсмихва наглас. Нима може да се задава такъв наивен въпрос?

Но Босев е на друго мнение. Цом атеистичната вечер е посветена на въпроси и отговори всяко запитване заслужава внимание. И той обяснява търпеливо, подбирайки всяка дума, за да бъде добре разбран от тази явно за-

будена женца, оплетена здраво в „божествените“ мрежи на религията. Да ги разкъса изведнаж е почти невъзможно — тя силно върва в силата „господня“ но Босев не се отчайва. Нишка по нишка, с примери от митологията и историята на човечеството, които придават на разказа му по-пуляна окраска, той разплетва лъжливата в съзнанието и и събужда в гърдите и бавно наизявява протест на излъгания.

Минават час-два, а никой още не се е отекчил, никой не е напуснал салона. Сипят се въпроси отзад — ту наивни и смешни, ту плод на любознателност или на изопачени представи за битието:

— Каква е ролята на църквата през Възраждането?

— Съществувал ли е Христос?

— Какво представляват религиозните секти?

Босев е същинска енциклопедия, в която са натрупани и систематизирани трайни знания от всички области на човешкото мислене. Спокойно, с пределна лапачност и яснота, той разобличава фалшификациите на духовенството относно съществуването на „боговете“. Христос говори с любов за ония народни синове, превърнали някога църковния амвон в трибуна за разпространяване на свободолубиви идеи, припомни случаи от своята практика на атеист, които разкриват антинародната същност на религиозните секти.

— Адвентизмът — тази

най-реакционна в своята същност християнска секта е оттопод с много пипала, който лови жертвите си внимателно, вкопчава се здраво в тях и изпива кръвта им докрай.

Тия думи не са негови. В отговор на въпроса за религиозните секти той само повтаря онова, което му е разказал преди месец откритият се от „светата“ вяра адвентист Атанас Славов.

— Един ден в дома на атеиста идва млад, тридесет и пет годишен мъж, облечен в черен излъскан от употреба костюм, който придава на цялата му външност нещо трагично и жалко същевременно. Това е осъзнаващият се адвентист Славов. Очите му светят със странен блясък, а когато го поканват да седне край групаното с кини бюро, ръцете му се свиват конвулсивно в юмруци, сякаш се готвят да нанесат страшен удар срещу невидимия враг, скрит в мистичния воал на религиозната лъжа. Месец... години Атанас Славов е мамен от лицемерните и кобни проповеди на пасторите-адвентисти, които зоват „овиете божии“ към отричане от всичко земно и предричат „второто пришествие“. Той върва в думите им с съзнателна на неперочното си същество, внася десетъта от доходите си в първата, плаща в касата на бедните, а сам живее в нищета, отдаден всецяло на мисълта за „спасението“ на душата си. И кой знае още колко време щеше да продължава така, ако не беше прозрял случайно истината. Съдбите тия хора, които хулеха от амвона всяка земна наследи, се оказаха долни развратници, лъжници и крадци на болнопожертваната християн-

Еленските месари

Това са снимки от цеха на Търновския месокOMBинат в гр. Елена. Енергичните работници и работничките изпълнители си план за 1960 г. 23 дни преди срока и оттогава дадоха десетки килограми в повече суджуци, салами, пастърми и други месни изделия.

Производственият процес тук е твърде интересен. След като младият работник Иван Христов (снимка № 1) смели месото, то отива в машината, на която работи Матей Колев (снимка № 2). При него вече месото добива познатата подовообразна форма на суджук. Сетне си казва думата Бориска Савова (снимка № 3). Но има още много работа, докато произведените на месокOMBината отидат в ръцете на купувачите.

Месарите от Елена обещават през 1961 г. да постигнат още по-добри трудови победи. За това създава добра предпоставка и новата сграда, в която тя дни ще се преместят.

К. Василев
М. Николов

Каменските животновъдци

В района на стопанството в с. Камен са сравнително кратък срок бяха построени три птичарника. Завършени бяха овчарниците в селата Виноград, Камен и Николаево, краварникът и свинарникът в с. Горски Сеновец, телчарникът в Пявний и т. н. Животновъдството е в подем.

Независимо от това, че тук все още трудът е сравнително тежък за заетите в него кооператори, много жени и девойки работят във фермите. Така, 44 жени се грижат за животните. Повечето от зоотехниците, вклучително и главният зоотехник на стопанството — са жени.

Животновъдците от района на стопанството посрещнаха новата година с големи успехи. Повечето от тях изпълниха и преизпълниха плановите си. Елена Калева, Иванка Петрова, Веска Димитрова и Мара Хаджибурданова, които работят в птицефермата в с. Камен, още в началото на 1960 годи-

на си поставиха за задача, освен да изпълнят плана и значително да намалят смъртността на пилетата, която през миналата година беше достигнала до 35 на сто. И устояха на думата си. От 9,000 пилета по план, те отгледаха 14,000 като сведоха смъртността им до 14 на сто. Не по-малко е и птичарката Гина Ангелова от с. Лозек.

Весело посрещнаха новата 1961 година Елена Дончева, Алека Николова, Тодора Димитрова, Тодора Черкезова, Елена Димитрова и Мара Калева от с. Виноград, Ашиме Шерифова от с. Камен и много други.

Тези постижения вдъхновяват останалите жени. Много от тях обещава не само да се равняват по първенците, но и да ги надминат.

Цанка МАРКОВА

ХУБАВ РЕСТОРАНТ — ЛОША КУХИНА

Село Беброво има хубав, привлекителен и добре обзаведен ресторант в центъра на селото, който съперничи на много градски ресторанти. Неговата кухня, обаче, е в отделна сгра-

да до него и е под всякаква критика — малка, нехигиенична, с протини дъсчени подове, неизмазани стени, с развалена канализация и лошо обзаведен склад. Тя загрозява и ресторанта, и площада, около който се издигат хубави сгради.

Доколкото знаят бебровчани, финансовите възможности на потребителната кооперация сега дават възможност да се направи едно основно подобрение на помещението на кухнята. Нека управлението на кооперацията в най-скоро време извърши по-добреното. Така ще се подобри видът на селото.

Д. Драганов

За по-пълно използване на производствените мощности

Радул МИНЧЕВ
първи секретар
на Градския комитет на БКП
Търново

родствените мощности и работното време в промишлеността показва напът да се отправят усилията.

Ясно е, че на първо място стои въпросът за ритмичното изпълнение на производствените задачи, пълно натоварване на производствените мощности. Борбата за ритмично производство в даденото предприятие е преди всичко борба за пълно и рационално използване на наличната техника. Всяко отклоняване от нормалния ход на работата води до недоизползване на отделни видове машини, агрегати, съоръжения. Изпуснатото вече се доглася с много голямо и често пъти вредно за работниците напрежение, изключително претоварване на машините, с което се влошава поддържането им. Шурмуването освен това води до разхищаване на материали, до влошаване качеството на продукцията и др.

В това направление в много от нашите предприятия се допускат случаи на неритмичност в производството. Особено важни за производството на ДИП „В. Левски“, ДИП „В. Коларов“, но в известна степен това се отнася и до почти всички предприятия в града. Допускат се неоправдани престои, губене и разхищаване на ценно време.

Наистина трудности в организацията на промишленото производство има. Що се отнася до неритмичността в производството, тя обаче в повечето случаи се дължи на недостатъчна организация на работата, на слабости в отделни служби и т. н.

В това отношение и партийните организации недостатъчно изискват от стопанските ръководства, не търсят от отделни комунисти партийна отговорност, не се намесват своевременно за подобряване организацията на работата на отделни звена, или служби.

Във връзка с неритмичността в производството сериозен е проблемът за престойте, които се допускат в предприятията. Директорите и отделите малко внимават и грижи за анализане баланса на работното време. От плановниците, економистите, счетоводителите не се изискват данни как всеки ден се разпределя работното време, какви и колко престои са допуснати, колко продукция няма да се произведе поради бездействието на работниците.

Много сериозна задача за разрешаване сега през 1961 г. е увеличаването на производствеността на труда. Вече е известно, че планът по този показател е чувствително напрегнат. В края на краищата всичко, което се върши по линия

на използване производствените мощности, се свежда до увеличаване на производителността на труда.

В много от предприятията, макар засега да изпълняват плана за производителността на труда, ще се срещнат занапред сериозни трудности. Затова следва да се огледа преди всичко нормирането на труда и се отстранят аномалиите в него, да се следи всекидневно и конкретно за изпълняването на работното време. Пропуски в това отношение често се допускат от предприятията. „В. Коларов“, „В. Левски“, Промкомбината и други. Въпросът за производителността на труда трябва да лежи в основата на партийната работа.

Сериозна задача за партийните и стопанските ръководства във връзка с по-пълното използване на производствените мощности е подобряването на работата на ремонтните стопанства в предприятията. Правилно организиран и навременен ремонт увеличава ефективния фонд на работно време на машините, а оттука и обема на произвежданата продукция.

Но в това отношение ние още далеч не сме използвали съществувалите резерви в предприятията. Мудно, не навреме се извършва ремонтът и то със сериозни пропуски по качеството. Липсват части за отделни машини, а от снабдителните служби не се изисква повече гъвкавост и грижи. В някои предприятия, като „В. Левски“, малко грижи се полагат за ремонта на машините.

Много и трудни за изпълнение са задачите, които изпълнява тази година пред Градския комитет, партийните, профсъюзните, комсомолските и стопанските ръководства за интензивното използване на производствените мощности. Затова е необходимо да се засилят грижите за рационализаторите и изобретателите; още по-добре да се използват средствата от малката механизация за подобряване на съществуващите производствени мощности и въвеждане на нови; решително да се подобри технологическият режим и процеси и научно-техническата квалификация на инженерно-техническите кадри; да се укрепва връзката на науката с производството и др. Всичко това ще доведе до по-пълно използване на производствените мощности.

Сега в процеса на разясняване плана за 1961 година и разгръщане на работническата инициатива за даване на предложения в осигуряване изпълнението на плана за 1961 година, трябва на практика да се рещават въпросите, свързани с по-пълно използване на производствените мощности.

Нов метод на работа в Българска народна банка

Неотдавна Централното управление на Българската народна банка в София въведе нова система за подобряване и облекчаване на счетоводно-оперативната работа на банковите клонове в страната.

Премахва се вторият контрол на контролните и се преминава към лична отговорност на изпълнителя, който изцяло отговаря за работата, която е извършил.

Вече един месец по този метод работят и служителите от БНБ — Търново. Под контрола на специално изпратен човек от Централното управление и със съдействието на

главния счетоводител на Търновския клон Дочо Недков, банковите служители пристъпиха към прилагането на новата счетоводно-оперативна работа. Още от първите дни коллективът на банката постигна срочно и цялостно завършване на работата.

С новия начин производителността на труда е много по-голяма и от всяка оперативна бригада ще може да се отдели по един човек. Тези хора, излезли от счетоводството, ще провеждат по-задълбочен и действен контрол в предприятията.

Ст. Игнатова, дописничка

Малко преди Нова година бе открит нов магазин за бакалски стоки на улица „Васил Левски“ — Търново

Хора от челяните редици

Най-големият им успех

Мръкваше. В центъра на селото на групички започнаха да прибират кооператори. Много бяха темите за разговор.

— Кои комсомолците ли? А бе оставате ги на мира. Нали виждате — дойде ли пролетът вдигат шум, а после никакви ги няма. Та и сега. Ще се съберат и след месец-два пак ще се разпилеят — чуваше се запален глас от една групичка.

Няколко години поред в селото ставаше все така. Създава се младежко звено и след време членовете му един по един го напускат.

И сега, в началото на 1960 г., се сформира ново младежко звено — за него говореха тия мърмър кооператорите. Болно съвпадение на някои младежи от тия думи. Те достигаха направо до сърцето. И всеки за себе си реши — тая година да работи така, та да сега веднаж за винаги одумките на хората.

Мъчна задача. Особено трудна бе за звеното на Петър Донев. Той трябваеше всяка заран да ходи от порта на порта да събира младежите. Работили по-рано в други звена, те трудно свикваха.

Първите дни плетеха рогозки в зеленчуковата градина. Трудът ги свързва. На обяд

сядат с шег и смях. Сладък е хлябът, когато до себе си чувствуваш работата на другари, на най-близкия човек. А повечето от работещите в звеното са семейни двойки. Тук са с другарките си Минчо Димитров, Йордан Христов, Марко Марков, тук е и другарката на звеното — Гинка. Те именно стават здравото ядро на новия колектив.

Не така лесно, но се ражда здравата младежка дружба. Сега вече звеноводът не винаги е само мъж. Те сами идват. Каквото решат — изпълняват го.

Всички си спомнят за хубавата Вечер на младия кооператор, станала през пролетта. В салона на читалището в селото са се събрали младежи от селата на общината.

И когато на трибуната излиза Петър Донев дъхът на неговите другари замръзва. С малко неукрепнал в началото глас, звеноводът зачита:

„Ние, комсомолците от младежкото звено при пета комсомолска бригада в с. Върбица, призоваваме младежите и девойките от всички младежки звена в нашето стопанство на благородно социалистическо съревнование за завоюване званието „Звено за ударен комсомолски труд“.

А, когато, чуват, че звеното обещава да получи от декан по 500 кг царевица, някои възрастни кооператори пак започват. „Хлапешка работа. Само шумът им е голям. Когато нашата земя е давала такова добива. Не ще го бъде!“ Не така мислеха младежите. За работата здраво. Първи помощник им стана младият агроном и секретар на дружеството на Комсомола Никола Димитров.

— Момо се работи с тях — споделя той. — Винаги добре и навреме извършват всичко, което е необходимо за правилното развитие на културите.

Редят се успех след успех. Младежите най-дълго от всички звена са държали флагето на първенството. Понякога по 3-4 седмици не са го изпуснали. За Първи май и Девети септември те са на първо място в стопанството и са наградени с екскурзия до Русе. За лятната кампания са на трето място между младежките звена в окръга. Звеноводът е награден с екскурзия до Съветския съюз.

След упорития труд идват и резултатите. Младежкото звено преизпълни средните добиви от отделните култури и надмина останалите звена в селото. От 200 декара царевица младежите получиха по 580 кг. от декан.

Но най-големият им успех е тоя, че те изтриха с чистен труд петното, лепнат на младежкото име.

Това донесе старата година на комсомолците от Върбица. А новата? В селото ще се създаде младежка бригада. Мислено е, че комсомолците ще затвърдят успехите, ще покажат на какво е способна младежта.

П. КАИШАНОВ

КУРС ПО ЗЕЛЕНЧУКОПРОИЗВОДСТВО № 5

Марин М. ПЕТКОВ

мл. научен сътрудник в Опитната станция по зеленчуковите култури г-ра Горна Оряховица

Ранно парниково производство на пипер

У нас ранното производство на пипер в парници е широко застъпено. В редица села, като Джулюница, Горско ново село, Стражица и др., парниковото производство на пипер заема голямо място. Миналата година градинарите от Джулюница от 9 дц засадени с шипки получиха 65,470 кг плодове за 288,350 лева.

Опитът на майсторите-градинари показва, че за успеха в работата решаващо значение имат редица мероприятия, които трябва да се приложат при отглеждането на зеленчуците.

На първо място голямо значение имат сортът, който ще се засади, и качеството на семената. Като най-подходящи сортове дребноплодни пипери се оказват „Джулюнска шипка“ и „Румънска шипка“, който е с по-едри плодове и по-добивен. Напоследък бе изпитан и хетерозисният сорт „Джулюнска шипка х Румънска шипка“, който е показал по-висока разорелост и с 12 на сто е по-високодобивен от родителските сортове.

От едроплодните пипери най-подходящи са сортовете „Калинков 805“, „Калинко х Сиврия“ и „Великан“. Тези сортове са ранни, високодобивни и с ниски стебла, което е важно условие при парниковото производство.

Изведените опити и практиката на някои чални стопанства показват, че най-подходящ сорт за септември е втората половина на ноември. Много ранната сеитба през месец октомври води до получаване на недоброкачествен разсад, поради изстиване на парниците и продължително задържане на разсада.

При благоприятна температура в парниците семената поникват след 8-10 дни. След поникването на първите растения розогните се отстраняват и парниците се луфтират. Ако се изпусне този момент, има голяма опасност разсадът да прерастне (изцупее).

По-нататък грижите за разсада се състоят в поддържане на най-благоприятната температура за развитие на растенията (22-24 градуса на въздуха и 24-26 градуса на почвата). При облачно време и по-малко температурата трябва да е с 2-3 градуса по-ниска, за да не се предизвика пожълтяване на разсада. За правилното развитие на растенията много важна роля играе регулирането на влагата, което става чрез редовно проветряване. Обилната влага, съчетана с висока температура, предизвиква сечене на разсада.

Растенията се пикират, когато образуват първите същински листа (кръстосват). Това става в предварително подготвени топли парници с 50 см торова набивка. Пикирането се прави в торови саксии с размери 8 x 8 см.

Отглеждането на пипера през зимните месеци, когато е много студено изисква много грижи. В тази фаза трябва да се поддържа постоянна температура — 24-26 градуса, като при слънчево време може да се повиши до 30 градуса. За избягване повредите от студения вятър пътените трябва да се нахванат с топъл тор и ситна слама на височината на касите. При голям студ или силен вятър парниците и пътеките се закриват с 2-3 розогки.

През този период трябва да се избягва както излизаната влага, така и силното засушаване на растенията. За осигуряване на по-голям достъп на светлина парниците се отиват рано сутрин и се закриват след обед по възможност по-късно.

Пикираният разсад се засажда на постоянно място около средата на февруари. За целта се зареждат парниците с добре загрят пресен оборски тор на дебелина 50 см, а върху него се поставя 25 см парникова почва, в която е размесен 40-50 гр суперфосфат и 30-40 гр калиева сол за една рамка.

Под една рамка се засажда 15-20 растения от дребноплодните пипери — 3-4 реда по пет растения. За получаване на по-високи добиви в много стопанства засаждаат на същите разстояния по две растения в гнездо. Растенията се изваждат със саксийките, засажда се в изкопаните дупки и се поливат с 1-1.5 литра хладка вода. До момента на прихващане на растенията, при слънчево време парниците се засенчват с розогка. През цялото време почвата в парниците се поддържа рохкава и чиста от плевели. При нормални условия до започване на плодonoшенето растенията не се поливат. Но, когато започне плодonoшенето и времето се затопли, растенията се нуждаят от повече вода. Поливането се извършва с хладка вода (с температура 20-22

градуса). Според нуждата една рамка се полива с 1-2 лейки вода. През май и юни, когато времето се затопли, се полива с течаща вода.

Високи добиви от пипера се получават чрез подхранване с минерални и органични торове. Обикновено се правят 3-4 подхранвания през 10-20 дни. За първ път пиперът се подхранва след прерифтяване на първите цветове. В 1 литър вода се разтваря 1-2 грама варова или амониева селитра и 2-3 грама суперфосфат. Растенията под една рамка се поливат с 10 литра разтвор. След подхранването те се измиват с чиста вода, за да се избегне изгарянето на листата. Подхранването може да се извърши и в сухо състояние, като на 1 кв. м парникова площ около растенията се разхвърлят по 8-10 грама азотен тор и 15-20 гр суперфосфат. След разхвърляне на торовете почвата се разрохква. Второто подхранване се прави едновременно с поливането с пресен оборски тор разреден с 4-5 части вода и с прибавка 10-15 гр суперфосфат на лейка. На една рамка се слага по една лейка от този разтвор. След 7-10 дни се прави трето подхранване с минерални торове, а ако е необходимо, подхранва се и четвърти път с шербет.

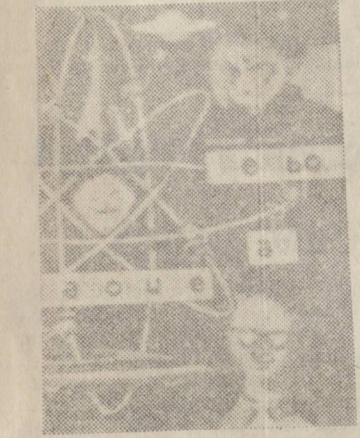
Много е важно растенията да се опазят от неприятни и болести. От неприятелите особено опасна за пипера е листната въшка. Тя пренася краставично-мозаичния вирус; който причинява болестта втръчване. Понякога болестта се пренася от краставичките, в съседство на тях не бива да се отглежда пипер. Борбата с листната въшка се води чрез пръскане с „Е-605 форте“, като за 100 литра вода се употребяват 30-40 куб. см или Паратион 60-80 куб. см. Тези препарати се употребяват до започване на беритбата. След това е полезен препаратът Малатион, като за 100 литра вода се употребяват 300 куб. см от препарата.

Беритбата на шипките започва обикновено в началото на март, а на едроплодните пипери в началото на април и продължава до края на юни. Едно растение от шипките дава 40-50 плода, а от едроплодните пипери 10-15 плода или от 1 кв м парникова площ се получават 3-5 кг, пипер.

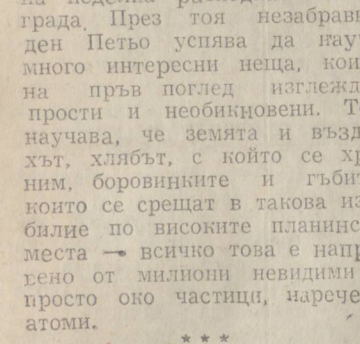
Какво да четем

„РУСКИ ВЪЛШЕБНИ ПРИКАЗКИ“ — много интересни приказки за малите читатели.

„ПЕТЪО, АЗ И АТОМИТЕ“ от Вацлав Ковал. В тази книга се разказва за приключенията на момчето Петьо и неговия вуичко по време на една неделна разходка извън града. През този незабравим ден Петьо успява да научи много интересни неща, които на пръв поглед изглеждат прости и необикновени. Той научава, че земята и въздухът, хлябът, с който се хранят, боровинките и гъбите, които се срещат в такава изобилие по високите планински места — всичко това е направено от милиони невидими, наречени атоми.

„АБИТУРИЕНТИ“ от Александър Копиленко. Авторът описва живота, отношенията и другарствата на комсомолците в последната училищна възраст. Книгата представлява интерес за средношколците.

ОТ СИЛНИЯ ГРЪМ, тънката глазура на крайбрежния лед се пропукна и няколко прегърбени тръстици отгърсиха снега от раменете си. В далечината, след припнатата сутелна на същите, ясно се дочу предсъртната пляска на дивата патица. Последният път не слънцето, а кръвата цъще да стопли измръзналите й криле.

Розен извика радостно, прегърна пушката си и бурно я целуна. Сетне нагази плитчината с грубите си ботуши, за да прибере първия си ловен трофей.

Когато нагъпна в ловджийската си чанта още две патици младежът седна на брега, внимателно сложи пушката на коленете си и помисли за студентите циви. Изкусна ръка беше издъбала върху масивната глава на оръжията сложна плетеница. Розен завъртя ключалката, пречури гръбнака на пушката и я вдигна като далекослед.

— С оръжие шегата не бива! — стресна го ловният надзирател, възрастен човек с гъста косицата брада и живи очи. Младежът се смути, оправя пушката и подаде ловния си билет.

После старецът надзърна в чантата и цънна с език:

— Я виж ти!

— Отличен оръжие, белгийка, не изпуска! — отвърна с нескрита гордост младежът.

Надирателят взе пушката и я заоглежда с везицината на сините познания, но изведнаж се сепна и почти грубо я остави на земята.

— Откъде я имаш?

— Така я купи на вехто от един сеянин. За рождения ми ден.

— С тази пушка е убит партизанинът Велко Радев — каза замислено старецът и си тръгна.

Розен скочи като жулиен.

— Чакай, чичо! Има много белгийки!

— Тази беше на Марин Митрев от Велково. Виж на полуножката името му.

Чак сега младежът видя дребните букви ММ, издълбани върху дървото и се задави от възмущение.

— Сигурен ли си?

Старецът се спря на една кука върба и погледна състрадателно момчето:

— Марин беше най-добрият ловец в селото. Имаше много инт и не работеше. От сутрин до вечер смяташе по тези

Една културна необходимост за Търново

Когато се ровим в прогресивното и революционното минало на Търново, то винаги ни възхищава. Далечните векове разказват с гордост културната история на града, предават и на следващите поколения.

Търново трябва да пазни и с богатия светлите страници от културната си история. Факелът, запален в далечното минало, трябва да блести с ослепителна светлина в нашето съвремие.

Нашият окръжен град е известен в цялата ни страна като богат културен център. Расте броят на учебните заведения в града. Растат и културните нужди на търновци. Тия нужди се задоволяват от редица културни институти. Държавният народен театър си е извоювал вече добро име не само в окръга, но и в страната. Към театъра работи операта, която укрепва и дава радващи надежди. В читалище „Надежда“ се роди естрадно-сатиричен състав, който завладя преди известно време сърцата на столичани и предизвика ласкави отзиви от страна на видни наши артисти, режисьори и писатели.

В Търново и окръга работят доста талантливи художници, които с последната си XII обща художествена изложба показваха редица успехи. С право Търново се гордее с богатата си окръжна библиотека и исторически музей. В града и окръга работят способни архитекти, пред които стоят важни и отговорни задачи.

Има и дружество на журналистите, които работят в окръжния вестник „Борба“ и като кореспонденти на централни вестници.

На страниците на вестник „Борба“ често печатат своите произведения членове на литературните кръжоци в окръга и на кабинета на младия Литературен работник, основан миналата година. Тия млади ентусиазирани литературни работници работят упорито над себе си, усвояват художествено майсторство, дърят пътника, лутат се.

Неотдавна след обсъждането на в. „Литературен фронт“ в града, на страниците на този вестник се появи интересният очерк на Н. Тихолов „Търново“, който очертава физиономията на града и неговите перспективи. Той събужда радостни мисли и надежди.

Всичко казано дотук и много не казано, ни навежда на мисълта да се постави такъв въпрос: не е ли време най-после

в Търново да бъде изграден клуб на културните дейци, който да бъде обединително звено на всички дейци на културния фронт: артисти, художници, архитекти, историци, певци, журналисти, писатели и т.н. Вместо да се събират по ливници и кафенета клубът, ще им бъде любимо място за разговори и спорове. Той ще бъде темен втори дом, където ще се чувствуват сред свои близки.

Клубът ще бъде място за творчески разговори между отделни творци, между творци и широката публика. Тук може да се обсъждат песни, книги, проекти, художествени изложби и др.

Клубът може да организира лектории по въпросите на художествената литература, музика и живопис, теоретически конференции по идеологически въпроси и по въпросите на марксистко-ленинската естетика.

Клубът ще бъде един авторитетен културен институт, който ще разгръща разнообразна културна дейност, ще развива вкус, ще задълбочава майсторството, ще популяризира културните достижения. В него ще бъдат канени наши видни културни дейци.

Търновският клуб на културните дейци трябва да стане методичен център по културните въпроси в целия буден Търновски край. Той трябва да обедини около себе си всички талантливи творци не само от града, но и от окръга. Клубът трябва да бъде едно неспокойно пулсиращо сърце, което да дава богати и разнообразни инициативи на Търново и целия окръг.

Обединени в клуба, културните дейци от Търново и окръга могат да родят нови инициативи, могат да събудят запалителните възможности и царуващото понякога равнодушие.

Търново е един от градовете, които се посещава от многобройни културни делегации и видни културни дейци от чужбина. С тези културни дейци търновската култура обикновено може да организира срещи посредством клуба.

Нуждата от клуб на културните дейци е много нагряла.

В страната вече съществуват такива клубове в някои градове. Търново не бива да изостава. Прогресивното културно минало и настояще на града настоятелно поставя този въпрос за разрешение. И той трябва да бъде разрешен.

Хр. МЕДНИКАРОВ

ГНЕВЪТ НА ВЕЗУВИЙ

Разказват: — някога вулкана изригнал своя гневен и яростта си насъбрала в разгулния шомпенски ден.

Ако наистина — потресен от безплодния разврат, не издържал и с пристъп бесен затрупа тоя древен град.

ако ли истинна разказва легендата, а не тъжи, как днес във огнените пазни гнева Везувий ще събържи?

Как ще закотви своята ярост, когато вижда, че Помпей живее тук за срам и жалост по всяка улица и кей!

Неапол, 1959 г.

Читалищната музикална школа

Създадена в условията на Народната власт. Детската музикална школа към читалище „Напредък“ в Г. Оряховица навлезе в своята девета учебна година, като един авторитетно извъншния учредение, ползващо се с уважението и доверието на трудещите се.

Школата започна своето съществуване с 60 ученици, а днес в нея изучават цигулка, пиано, акордеон, виолончело, тромпет, солфедж и елементарна теория на музиката над 250 деца на горнооряховските трудещи се.

Повече от десет възпитаници на школата, между които стичиниците Донка Копринкова, Анна Даскова, Виктор и Милена Чучови, Венета Димитрова и други, днес се учат в средните музикални училища и Държавната консерватория.

Дейно участие вземат възпитаниците на школата в художествената самодейност към читалището и предприетията като оркестранти, корепитори или индивидуални изпълнители. Затова значително допринася системната работа на струнния и акордеонния оркестри, ръководени от преподавателите Н. Кочемидов и Хр. Донзаров. В организирания отбела „Просвета и култура“ преглед на детските музикални школи акордеонният оркестър бе класиран като първенец, за което е удостоен с грамота.

Предвидено е през месеците януари, март и май да се уредят концерти, в които да вземат участие, освен оркестрите, и най-добрите индивидуални изпълнители. На помощ

ни идва организиращият по инициатива на радио София радиотелевизионна детските музикални школи и кръжоци. Този инициатива е навременна и извънредно полезна. На заседание на учителския съвет приехме план за участието ни в радиотелевизионна. Призовавахме всички музикални школи в окръга на съревнуване за най-добро представяне в радиотелевизионна.

За квалификацията на преподавателите всеки месец се уредят открити уроци по отделните специалности. Изнасят се беседи из областта на музикалната педагогика и др. Към школата е изградена музикална лектория за разширяване музикалната култура на учениците и родителите.

Първ помощник на преподавателския колектив в учебно-възпитателната работа както и в постоянното подобряване на материално-битовите условия в школата е родителският комитет. Ценна помощ ни оказва и кооперация „Ремонтстрой“ с която школата има сключен договор за шедство. Полета е акция за събиране на средства за учебно пиано. Системно се уредят класови и общи родителско-учителски срещи.

Освен школата, към читалище „Напредък“ в града работят още две музикални школи към Дома на културата на транспортните работници и в Държавни захарни заводи.

Този факт говори ясно колко голямо е желанието на родителите и техните деца да придобият музикална култура, желание станало възможно благодарение мързата политиката на БКП, чиято главна цел е материалното и културното благосъстояние на народа. Затова така непоколебимо стоят днес трудещите се от гр. Г. Оряховица зад трудовия флаг на своята героична Партия, в борбата за ускорено икономическо развитие на страната, в борбата за всеобщо и пълно разоръжаване, за траен мир в целия свят.

Ганчо МИХОВ
директор на школата

Стоян КОВАЧЕВ

ПАК ПРИ НАС Е ДЯДО МРАЗ

Срещу Новата година будна ще съм аз... Първа в нашата Родина ще посрещна дядо Мраз.

Ето иде с твърди крачки, точно в полунощ! С чудно хубави играчки — носи пълен кош...

И веднага край ехлата се събирате заедно и запяваме с децата: — Пак при нас е дядо Мраз.

Той ни радостно прегръща и дарява от същеще, и обхонда всяка къща с усмихнато лице.

А небото вече снети. Дядо Мраз със звездолет и на другите планети — носи нашия привет!

ИЗКУСТВО НА НАРОДА

Жива българска мелодия ни примамва към светещите прозорци на репетиционната зала. През пролука на открития прозорек се излъчват народната песен „Я ми дай, мамо“. Отвътре пееха двадесетина деца, а вън — четиринадесет ученици. Куниа Димитрова — учителка в селото, строителът Симеон Николов, животновъдът Ив. Пейков и много още. Те знаят целия репертоар на ансамбъла от около четиридесет песни с всички тънкости на художественото изпълнение — да придават колорит, изразителност чрез продължителна обработка на главна и най-важната да влагат живот в изпълнението. Това е едно от най-ценните постижения на целия ансамбъл.

По цели вечери самодейците работят над една или две песни, за да се доближат до високо майсторство, да предадат онази епичност в песента „Зайдала се е тъмна мъгла“.

На репетициите хористите постигат съчетание на техниката с дълбока емоция, с дълбока и артистично изразяване на настроението на песента.

Солетистите Станка Поргова, Веска Кюркчиева и др. в детайли познават изкуството на народните певци Атанаска То.

на поправка и напътствия за изразително пеење, съответстващо на дълбочината на песента. Отново запяват.

И пееят трудови хора: Веска Кюркчиева — от животновъдството, Станка Поргова — чистачка в практическото земледелие, ученици. Куниа Димитрова — учителка в селото, строителът Симеон Николов, животновъдът Ив. Пейков и много още. Те знаят целия репертоар на ансамбъла от около четиридесет песни с всички тънкости на художественото изпълнение — да придават колорит, изразителност чрез продължителна обработка на главна и най-важната да влагат живот в изпълнението. Това е едно от най-ценните постижения на целия ансамбъл.

По цели вечери самодейците работят над една или две песни, за да се доближат до високо майсторство, да предадат онази епичност в песента „Зайдала се е тъмна мъгла“.

На репетициите хористите постигат съчетание на техниката с дълбока емоция, с дълбока и артистично изразяване на настроението на песента.

Солетистите Станка Поргова, Веска Кюркчиева и др. в детайли познават изкуството на народните певци Атанаска То.

дорова, Мита Стойчева и често се заслужават около радиоприемниците, за да усвоят манера на майсторското изпълнение. Те са доволни, че в песните „Стар свекър“ и „Я чуи ме“ се доближават много до изискванията на художественото пеење.

На другата страна на площада една от училищните стаи е приотворила театралните самодейци към читалището.

— Веселна да повтори изпращането на баща си — отпращат светли към младата самодейка Надка Карагеоргиева.

Пощенският техник Ради Радев е влязал в своя образ, но Сийка Петрова трябва да стане, когато учителката и влиза в квартирата. Лекомисленият Росен (Иван Йоргов) вярно предава пренебрежителното си отношение (снимката долу). Самодейците — автори подготвят „Седмнайсетгодишните“ от Боян Болгар.

Така в репетиционните зали се ражда онова изкуство, което възпитава и култивира добродетели в слушателите.

Здр. ОТЧЕВ

Ганчо МИХОВ
директор на школата

Стоян КОВАЧЕВ

ПАК ПРИ НАС Е ДЯДО МРАЗ

Срещу Новата година будна ще съм аз... Първа в нашата Родина ще посрещна дядо Мраз.

Ето иде с твърди крачки, точно в полунощ! С чудно хубави играчки — носи пълен кош...

И веднага край ехлата се събират заедно и запяваме с децата: — Пак при нас е дядо Мраз.

Той ни радостно прегръща и дарява от същеще, и обхонда всяка къща с усмихнато лице.

А небото вече снети. Дядо Мраз със звездолет и на другите планети — носи нашия привет!

КОМИНЪТ

Той расте, вдига стройна снага
все нагоре, нагоре, нагоре
скачаш горе в небето сега
със легящите облаци спори.

и огрява пространството цяло,
сред което заводът бейси,
за да бъде и този комин
сред безброя от корпуси бели
един паметник незабравим
на хората нови и смели!

и огрява пространството цяло,
сред което заводът бейси,
за да бъде и този комин
сред безброя от корпуси бели
един паметник незабравим
на хората нови и смели!

Сава ПЕЕВ

Хр. МЕДНИКАРОВ

ОТ СИЛНИЯ ГРЪМ, тънката глазура на крайбрежния лед се пропукна и няколко прегърбени тръстици отгърсиха снега от раменете си. В далечината, след припнатата сутелна на същите, ясно се дочу предсъртната пляска на дивата патица. Последният път не слънцето, а кръвата цъще да стопли измръзналите й криле.

Розен извика радостно, прегърна пушката си и бурно я целуна. Сетне нагази плитчината с грубите си ботуши, за да прибере първия си ловен трофей.

Когато нагъпна в ловджийската си чанта още две патици младежът седна на брега, внимателно сложи пушката на коленете си и помисли за студентите циви. Изкусна ръка беше издъбала върху масивната глава на оръжията сложна плетеница. Розен завъртя ключалката, пречури гръбнака на пушката и я вдигна като далекослед.

— С оръжие шегата не бива! — стресна го ловният надзирател, възрастен човек с гъста косицата брада и живи очи. Младежът се смути, оправя пушката и подаде ловния си билет.

После старецът надзърна в чантата и цънна с език:

— Я виж ти!

— Отличен оръжие, белгийка, не изпуска! — отвърна с нескрита гордост младежът.

Надирателят взе пушката и я заоглежда с везицината на сините познания, но изведнаж се сепна и почти грубо я остави на земята.

— Откъде я имаш?

— Така я купи на вехто от един сеянин. За рождения ми ден.

— С тази пушка е убит партизанинът Велко Радев — каза замислено старецът и си тръгна.

Розен скочи като жулиен.

— Чакай, чичо! Има много белгийки!

— Тази беше на Марин Митрев от Велково. Виж на полуножката името му.

Чак сега младежът видя дребните букви ММ, издълбани върху дървото и се задави от възмущение.

— Сигурен ли си?

Старецът се спря на една кука върба и погледна състрадателно момчето:

— Марин беше най-добрият ловец в селото. Имаше много инт и не работеше. От сутрин до вечер смяташе по тези

му пресъхна. Той стана решително, хвана здраво пушката и я удари о кулата върба. Дървото прокрякна, но белгийката не трепна. „Глунаво е“ — помисли Розен, нарами пушката и тргна към къщи. Държеше я малко настрана, защото потрерпеше при всяко докосване до нея.

Още от вратата баща му, като видя пълната чанта, се провикна:

— Браво, сине! Кръвта вода не става. Едно време и аз бях такъв.

Майката на Розен веднага гзе да убеждава брат си, който от няколко дни беше на гости у тях.

— Остани и тази вечер. Не са за изпускане тези патици. Утре ще заминец.

— Съжалявам, но немога, — отговори вуйчото на Розен. Нали знаеш, че синът ми ще чака на гарата.

Розен се колебаеше.

— Вуйчо, — смути се той — поздравяй непременно Влада от мен.

— Разбра се, от теб като ве му занеса много здраве, от кого.

— И му предай тази пушка — преди да я младежът. — По дарявам му я!

— Ти да не си полудял! Майка си още да правиш такива скъпи подарци. Няма да я взема.

— Аз я давам не на теб, а на Влада — каза твърдо момчето и му подаде белгийката.

Всички онемяха. Бащата на Розен се изпоти.

Вуйчото сви учудено рамене, нарами оръжието, сбогува се и излезе навън.

Когато останаха сами старецът хвана сина си за яката и го разтърси:

— Какво те е прихванало! Знаеш ли колко време съм се блъскал докато ти я купи?

— Ти си същински глупчо! — допълни майката на Розен. Младежът им разказа всичко.

— Затова я пратих на братовчедата — обясни той. — Друго е, когато човек не знае каква подлост е извършена с това оръжие.

— Отиде хубавата пушка! — въздъхна тежко баща му. — Прахосник!

Майката погледна гальовно сина си:

— Но това са истински предразсъдъци.

А Розен се намръщи и я запита:

— Мамо, ти можеш ли да простреш прането на вълкото, с което е обесен Левски?

Ангел КЪНЕВ

Библиотечки в помощ на партийните организации

През 1961 година Издателството на БКП издала:

„Библиотеката на пропагандиста“ — 6 книжки. 1. „За твоя работа на идеологическата работа с живота“; 2. „10-голям размех и лепенасоченост на лекционната пропаганда“; 3. „Политическото самонаблюдение на партийните дейци“; 4. „Икономическата просвета на работниците и кооператорите и учебните групи“; 5. „Партийни кабинети на обществени началници“; 6. „Из опита на братските компартии“.

„Библиотеката на агитатора“ — 6 книжки със следните заглавия: 1. „Справочник на агитатора“; 2. „Масово-политическата работа сред животопълните“; 3. „За методиката на агитацията“; 4. „Агитация сред механизаторите“; 5. „Агитаторското слово и бии адеги на ТКЗС“; 6. „Из опита на братските компартии“.

„Библиотеката в помощ на партийните организации и промишлеността, строителството и транспорта“ — 8 книжки. Заглавия: 1. „За здравя технологическата дисциплина, за високо качество“; 2. „За борба за технически прогрес и внедряване на новостите“; 3. „Партийна работа и предприемачия с непрекъснат производствен процес“; 4. „За външната на материални, горини, суровини и енергия“; 5. „За висока производствена и ииска себестойност“; 6. „Техническата пропаганда — средство за поддигане на нашия народ“.

„Библиотеката в помощ на партийните организации и промишлеността, строителството и транспорта“ — 8 книжки. Заглавия: 1. „За здравя технологическата дисциплина, за високо качество“; 2. „За борба за технически прогрес и внедряване на новостите“; 3. „Партийна работа и предприемачия с непрекъснат производствен процес“; 4. „За външната на материални, горини, суровини и енергия“; 5. „За висока производствена и ииска себестойност“; 6. „Техническата пропаганда — средство за поддигане на нашия народ“.

Тези библиотеки са необходими помощник на партийните комитети, партийните бюра и партийните акти в борбата на партията за ускорено социалистическо строителство и за комунистическото възпитание на нашия народ.

Ето иде с твърди крачки, точно в полунощ! С чудно хубави играчки — носи пълен кош...

И веднага край ехлата се събират заедно и запяваме с децата: — Пак при нас е дядо Мраз.

Той ни радостно прегръща и дарява от същеще, и обхонда всяка къща с усмихнато лице.

А небото вече снети. Дядо Мраз със звездолет и на другите планети — носи нашия привет!